

Cuvânt înainte

Desigur că acest cuvânt este scris, de obicei, de altcineva. Numai că eu sunt la periferia culturii, dacă nu chiar în afara ei, și n-am la cine să apelez. Dar nici nu cred că lucrul acesta este prea important.

Când am scris „Închisorile cerului”, în 1998, prietenul meu, scriitorul Valentin Șerbu, care ar fi putut să scrie prefața la carte, era mort demult. La fel și poetul Gheorghe Pituț, căruia i-am dedicat poezia „Sisif” ca replică la „Sisiful” dumnealui, care mi s-a părut a fi prea pesimist. Dar, între timp, mă împrietenisem cu scriitorul Anatolie Paniș, care trimetea la ocoalele silvice din țară frumoasele almanahuri ale pădurii pe care le edita an de an. Așa am beneficiat de o excepțională prezentare a cărții „Închisorile cerului”. Și domnul Paniș n-a scris acel frumos „Cuvânt înainte” datorită relației de colaborare la „Almanahul pădurii”, ci pur și simplu pentru că, explicându-i cum stau lucrurile cu „pușcăriile cerești”, după Biblie, și cum sunt prezentate acestea oamenilor de către religii, a înțeles semnificațiile subiectului tratat, fiind entuziasmat de adevărul Sfintei Scripturi.

A urmat „Trezește-te, neam!”... Fiind vorba de o epistolă, am gândit că nu-i nevoie de unul care să mă prezinte publicului, căutând să-l facă pe acesta să creadă că am scris ceva grozav. În fond, am început să scriu scrisoarea către pastorul meu, apoi am crezut că e de datoria mea să mă adresez și celorlalți bapțiști, și am sfârșit prin a considera că ideile analizate reprezintă o problemă de viață și de moarte pentru toți oamenii. Și, când este vorba de mântuire, în sufletul meu prioritate are neamul românesc, începând cu cei din casa mea. Așa am ajuns la titlul cărții.

Punându-l în capul listei pe pastor, am crezut că acesta, având o poziție solidă în ierarhia bapțiștă, se va implica cu toată energia pentru a-i

determina pe responsabilii cultului să hotărască revenirea la credința primară, credință dată de Dumnezeu oamenilor prin Isus Hristos. Ziceam că, dacă bapțiștii vor face așa ceva, se vor lua și celelalte culte creștine după ei. Nu m-am gândit însă nici o clipă la faptul că pastorul nu va înțelege ceea ce am scris. Așa că am rămas perplex când am auzit că s-a dat dispoziție misionarilor din județ să le spună enoriașilor bapțiști să nu citească „Trezește-te, neam!” Așadar, după o carte respinsă sau ignorată de cultele creștine („Închisorile cerului”), iată-mă cu cea de a doua parțial interzisă („Trezește-te, neam!”). Ce va urma, numai Dumnezeu știe...

Sub titlul și cu numele scrise pe coperta acestui volum, a existat o tentativă de a publica vreo 60 de poezii pe la începutul anilor 80. Însă, n-a fost să fie... Dar, mult mai târziu, apare la Tulcea cartea „Personalia-Dicționar bibliografic”, unde autoarea, doamna Axenia Hogeă, mă prezintă ca poet. Și, pentru că doamna Hogeă m-a „botezat” poet, a încolțit în mine, din nou, gândul de a aduna poeziile scrise de-a lungul timpului și a le tipări, onorând, în felul acesta, încurajarea făcută de această distinsă doamnă.

Cu gândul la un „sponsor spiritual”, până la urmă am cedat rugăminții soției mele de a apela la un confrate care să scrie un „Cuvânt înainte” la prezenta carte de poezii. Mi-am amintit de Șerban Foarță, pe care l-am cunoscut când am făcut armata la Radna. Dar n-am reușit să dau de el... Așa că m-am lăsat dus la un cenaclu literar, cu promisiunea că voi accepta o eventuală ofertă din partea uneia din personalitățile prezente la întrunire.

Nu mai participasem de foarte mult timp la un cenaclu literar. Prezența mea la manifestarea culturală din vara anului 2014, în Timișoara, a răscolit, în sufletul meu, amintiri neplăcute prilejuite de asemenea evenimente. Mi-am amintit de primul cenaclu, de pe vremea studenției, la Brașov. La una din întruniri veniseră scriitorii Eugen Barbu și Ion Lăncrănjean. Nu citisem nimic din scrierile celor doi „tovarăși”. Dacă nu ne-ar fi vorbit, poate că, mai târziu, mi-aș fi făcut timp să citesc câte ceva din scrierile lor. Dar așa?...

De asemenea, mi-am adus aminte cum, la una din întrunirile cenaclului literar din Tulcea, citind poezia „Poligoane”, am fost acuzat, de un membru al cenaclului, de lipsă de patriotism. Fiind vorba de un ofițer activ, l-am întrebat: „Cumva, la instrucție, le spuneți soldaților să arunce armele și să alerge să-i îmbrățișeze pe inamici când ajung față în față cu aceștia? Nu-i învățați să-i ucidă?” (Eram revoltat de remarcă ofițerului, nu pentru că tipul era maghiar, ci pentru că acesta nu înțelesese mesajul poeziei.).

Când am fost cu Valentin Șerbu la Uniunea Scriitorilor pentru a publica o parte din poeziile scrise până atunci, în timp ce serveam masa la restaurantul Uniunii mi s-a părut că văd, la una din mese, un tip cunoscut. „Mă duc să-l salut pe domnul...” – îi zic lui Valentin. „Dacă te duci, rămâi cu el, că eu plec la Babadag după ce termin.” Bineînțeles că nu l-am mai salutată pe „domnul”, iar Valentin a considerat că este de datoria lui să-mi spună cât de „câinoase” sunt relațiile dintre scriitori datorită celor care „ciripesc” la Securitate. l-am spus că și eu am o sumedenie de colegi și subalterni care fac așa ceva, dar pe mine nu mă deranjează deloc, știind că un sistem are nevoie de informații, iar eu îmi văd de treburile în mod cinstit. „Nu se compară, iar ca să înțelegi, gândește-te de ce ți-a respins cartea directorul editurii...” După ce îmi dă lămuririle de rigoare, vede un tip „amărât de tot”, îl cheamă la masă cu noi, îl cinsteste cu o tărie, și-mi face cunoștință cu el. „Pentru că ai înțeles, îți prezint un om curat, care n-are treabă cu mizeriile lumii” – zice Valentin. Așa l-am cunoscut pe faimosul Pucă.

lată-mă, așadar, după atâția ani, la Timișoara, în căutarea unui „ridicător în slăvi”? Găsisem locul cel mai potrivit pentru așa ceva, mai ales că, la acea întrunire a cenaclului, era aniversată o scriitoare a cărei operă a fost prezentată la superlativ. Ca și scriitoarea. La vârsta mea eram oarecum obișnuit cu asemenea lucruri, dar am făcut eforturi mari ca să rezist până la capăt. Când organizatoarea evenimentului l-a invitat pe unul din puținii pensionari prezenți să meargă la prezidiu, lângă cea aniversată și colegele ei, ca să conducă întrunirea, adresându-i-se „Părinte!...”, am ieșit din starea de lehamite, devenind un ghiveci sentimental, sărac în mânie și lipsit de ură.

Carevasăzică, scriitorul poftit este și preot... Atunci de ce n-a venit îmbrăcat în straie preoțești? Ne fiind îmbrăcat în sutană, de ce i se adresează „Părinte!...”? Și... fiind și preot, de ce n-o lămurește pe interlocutoare (ca și pe cei prezenți) în legătură cu modul de adresare? Deoarece în Sfânta Scriptură este scris: „Și Tată să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.” (Traducerea lui Dumitru Cornilescu) Iată și traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania: „Și tată al vostru să nu numiți pe nimeni pe pământ, căci Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.” (Mat. 23.9) Deși despre traducerea Cornilescu au scris și străinii ca fiind una dintre cele mai bune traduceri a Bibliei din lume, la traducerea acestui verset consider că Bartolomeu Anania a fost foarte inspirat folosind scrierea cu literă mică a cuvântului tată pentru o persoană pământeană, și cu literă mare a Tatălui ceresc, care este Dumnezeu. Adresându-te unui preot „Părinte!”, în mod voalat îl asemeiești pe acesta

cu Tatăl ceresc, ceea ce este inadmisibil. Consider că Domnul Isus Hristos a fost destul de explicit când le-a vorbit ucenicilor despre folosirea termenilor de adresare (Mat. 23. 8-10).

Am stat până la sfârșit nu pentru a contacta vreo personalitate dintre cele prezente în vederea obținerii unei „aprecieri” scrise a poeziilor mele, ci din politețe. Dar și pentru a vedea cum au evoluat, în domeniul literaturii, comportamentul și gândirea umană în libertatea pe care o avem, în comparație cu perioada dictaturii. Și am văzut că lucrurile s-au complicat în loc să se simplifice, oamenii devenind mult mai ipocriți și mai perversi ca înainte. E foarte trist și, crezând ceea ce spune Sfânta Scriptură, în continuare ne vom confrunta cu lucruri și mai rele... În ceea ce-i privește pe preoți (în această categorie intră și pastorii), aceștia ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, la Revoluție, că se pot elibera. Dar, spre pierzarea lor veșnică, n-au vrut să profite de ocazie. Păcat!...

Nefiind capabil să caut și să găsesc o personalitate în viață care să mă prezinte publicului iubitor de poezie, însă dornic să împlinesc promisiunea făcută celei care semnează grafica, îmi permit să reproduc o scrisoare a scriitorului Anatolie Paniș, în care distinsul basarabean mă laudă mai mult decât trebuie. Poeziile rămân însă la aprecierea cititorilor...

Autorul

LOVE STORY

Cu Ocolul silvic Ciucurova – D.S.Tulcea

...și-avea Ocolul silvic Ciucurova un șef pe numele său de HORIA IONESCU;

...și care Horia Ionescu, după ce i-am trimis într-un colet poștal 10 exemplare din „Almanahul pădurii”, ne-a mai solicitat alte „10”. Pe total 20 de exemplare pentru un singur ocol! Și asta în fiecare an!

...și care Horia Ionescu ne-a făcut și-o vizită la Snagov ca să ne cunoască. Și care ne-a adus și-un pește zdravăn parcă atunci scos din apele învolburate. A intrat în casă cu Biblia sub braț, de care nu se desparte niciodată.

...l-a sensibilizat articolul nostru cu privire la reînființarea vechilor păduri de sălcii și de plopi de pe Lunca Dunării. Ca drept dovadă, ne-a adus și-un articol scris frumos, literar, poetic, dar care subscria la ideea noastră. l l-am publicat cu dragă inimă.

...altădată ne-a trimis un colet cu „plante medicinale”. În realitate cu flori de tei, dar și vreo 200 de nuci, cumva sub floarea aceea de tei.

...Horia Ionescu se interesa de repertoriul nostru, și ne comanda și cărți de literatură pe care le ducea bucuroși la Ciucurova ca să le dea pădurarilor săi.

...și care Horia Ionescu avea o fată angajată pe atunci la Regia Națională a Pădurilor. Venind unii la putere și plecând alții, fetei tot scăzându-i-se salariul mereu, mereu, i s-a dat de înțeles că ar cam trebui să plece, și-a plecat. Acum n-ar mai lucra la București ci la Cluj, că-i mai aproape de Tulcea...

...dar cărui Horia Ionescu i-a venit timpul și-a ieșit cumsecădel la pensie.

..și-n locul său a venit alt șef de ocol.
...luând seamă că s-a achimbat „șeful”, n-am mai trimis
Ocolului silvic Ciucurova 10 + alte 10 eventuale Almanahuri, ci numai „5”:
...și-am așteptat „reacția”? Și a venit. Ocolul silvic
Ciucurova ne-a trimis cele cinci Almanahuri înapoi.
...cu alte cuvinte: dacă s-a pensionat vechiul șef de ocol,
salariații aceluiși ocol silvic nu mai au nevoie de Almanah. Brusc, le-a
încetat pofta de literatură.
...vorba Poetului:
„Cu durere-n suflet, nu mai avem pe cine iubi.”

Lucian Blaga

17 I 2003

PS: Mor ulmii unul după altul,
Roși de boală și de junghi,
Seva nu mai face saltul
Înspre frunze, înspre trunchi.

I - CĂUTÂND ADEVĂRUL

„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.“ (Ioan 8.32)

„Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“ (Ioan 14.6)

Prefață

Aici mă găsiți pe mine –
Întreg, ciopârțit, sau deloc;
Cu răs, ori dureri și suspine,
Cu treceri prin apă și foc.

Găsiți și o lume pestriță;
Și flori înflorite găsiți;
(Boboci mai puțini: îs doșiți.)
Sunt lucruri pe care le știți –
Trecute prin vârful de peniță.

Brașov, 29 decembrie 1963

Gâza

Lighioana aia mică –
Jucărie de nimică,
O tot face pe nebuna,
Încercând să zboare-ntruna.

Urcă-un pai și îl coboară,
Și mereu îl tot măsoară.
Trece-n vârful, își ia avântul;
Ce-o fi vrând ea cu pământul?...

Brașov, 20 noiembrie 1963

Despărțire

Prin unda mea, prin calea mea,
Trec rânduri negre de cocoare;
Mai este însă pe pământ
Un pui ce-ar vrea și el să zboare.

Dar este slab, neputincios,
Că are o aripă frântă;
Și stă așa, atins la os,
Privind în sus, și se tot uită

Cum frații lui au și pornit
Spre alte lumi, mai primitoare;
Iar el rămâne țintuit,
Singur în câmp... și-aripa-l doare.

El știe că speranțe nu-s;
Nu piuie, nu se frământă.
Atâta doar: privește sus,
Cu glasul stins, privirea mută.

Brașov, 27 octombrie 1963